

SLADKÝ ŽIVOT

Jennie Lucasová
Já tě přece
znám!

JENNIE LUCASOVÁ

JÁ TĚ PŘECE ZNÁM!

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

co si přát na začátku roku? Samozřejmě, zdraví, štěstí, úspěch... Není to ale tak trochu klišé? Vyslovujeme to přání tak často, že už ani nevnímáme obsah slov, která říkáme. Hledal jsem něco jiného, co bych Vám – i sobě – mohl popřát, aby to bylo upřímné a aby to nějakým způsobem postihovalo vztah, který mezi sebou máme.

A pak mě to napadlo: ať je to rok, kdy se pořád bude dát snít!

Mezi nám je taková úmluva: já Vám přináším vymyšlené příběhy z ideálního světa, vy je čtete a sníte o něm. Samozřejmě, já i Vy víme, že ten svět miliardářů, princů, tajemných Řeků, uhrančivých Španělů a křehkých, leč současně silných sexy krásek neexistuje, ale nikomu neškodíme tím, že o něm sníme...

A důležité je, že snít můžeme. Což se dá jenom tehdy, když jsme (aspoň přiměřeně) zdraví, šťastní a úspěšní. A tak se vracíme k tomu, co je obsahem „standardních“ novoročních přání, a naplňujeme je obsahem.

S láskou

Váš Harlequin

Jennie Lucasová

JÁ TĚ PŘECE ZNÁM!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Italian's Doorstep Surprise

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Jennie Lucas
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8944-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8945-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8946-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Nad Atlantikem zuřila letní bouře a divokými poryvy narážela do jeho honosného sídla na písčité pláži. Nico Ferraro se upřeně díval ven z otevřeného okna a zdálo se mu, že je jeho nálada stejně temná jako rozbouřené moře se zpěněnými vlnami.

Poryv větru zanesl do jeho pracovny spršku deště, která stekla z okna po vnitřní zdi na dřevěnou podlahu. Nebe ozářil blesk. Znovu se napil skotské. Vzápětí zaburácel hrom. Otrásl celým domem a rozdrnčel okna. Nikem to ale ani nehnulo a dál se zachmuřeně díval do temné noci.

Přišel o to nejdůležitější. Všechny vydělané miliardy, jeho sláva i úspěchy u žen, to všechno teď znamenalo nic. Přišel o možnost pomsty, po které prahl několik let, a to přesně ve chvíli velkého triumfu.

Vtom k Nicovi dolehly hlasité rány z druhé strany domu. Tentokrát to nebyl hrom. Někdo vši silou bušil na dveře.

„Prosím,“ ženský hlas se úpěnlivě snažil překřičet bouřku. „Prosím, pane Ferraro, pusťte mě dovnitř!“

Nico opět upil čtyřicet let staré whisky. Však jeho majordomus se už s nezvanou návštěvou vypořádá.

„Jestli mě hned nepustíte dovnitř, budete mít na svědomí něčí smrt,“ zakřičela.

To ho zaujalo. Možná by tu ženu mohl alespoň vyslechnout.

Když vešel do vstupní haly, spatřil tři muže ze

svého personálu, stojící v polokruhu kolem vstupních dveří. Za nimi zahlédl menší postavu ženy, skrz naskrz promočené, s mokkými vlasy a v oblečení, které se jí lepilo na tělo.

Nico se zprudka nadechl, když pohledem zaregistroval dvě věci.

Ta mladá žena, krásná a tmavovlasá, byla těhotná. Díky světlu nad vstupními dveřmi její bílé letní šaty odhalily nejen svůdné křivky jejího těla a její plná ňadra, ale i značně vypouklé těhotenské břicho.

Já tě přece znám! pomyslel si Nico.

„Nechte ji,“ řekl a přišel blíž. „Ať vejde.“

Šéf ochranky se zamračil. „Nevím, jestli je dobrý nápad, pane. Mluví dost z cesty a chová se dost divoce –“

„Říkám, nechte ji vejít dovnitř,“ skočil mu do řeči Nico a jeho podřízený neochotně odstoupil od dveří.

„Děkuji vám, ach, děkuji vám.“ Všiml si, že mladá žena pláče. S velkou naléhavostí popadla Nika za ruku. „Tolik jsem se bála, že mne k vám nepustí... musím vám říci –“

„Všechno je v pořádku, slečno. Tady jste v bezpečí –“ Pak mu došlo, že si ani v nejmenším nevybavuje její jméno, což bylo trapné, protože její dědeček pro něj dlouhá léta pracoval jako zahradník na střešní zahradě Nicova luxusního penthousu na Manhattanu. Aby odvedl její pozornost od toho, že si nevzpomíná na její jméno, rychle řekl: „Ukažte, ruce máte jako led.“ Otočil se k muži z ochranky. „Doneste deku.“

„Samozřejmě, pane Ferraro.“

Zuby jí cvakaly zimou. „Ale já musím – musím vám říct –“

„Ať už je to cokoliv, může to počkat, až nebude promrzlá na kost. Možná by vám udělal dobře nějaký teplý nápoj?“

„Ne, opravdu,“ řekla přes cvakající zuby skuhravým hlasem, „kdybyste mě jen vyslechl –“

Nico se otočil k majordomovi. „Sežeňte jí někde horké kakao.“

Sebastian se na malý okamžik zamyslel. „Horké kakao, pane? Nejsem si jistý, jestli něco takového vůbec máme –“

„No tak vzbudte kuchařku,“ vyštěkl netrpělivě Nico a muž urychleně odběhl.

Nika napadlo, že jeho zaměstnanci poslední dobou zlenivěli. Dříve neexistovalo, že by musel příkaz opakovat. Ale to bylo předtím. Kolik času uplynulo od doby, kdy Nikovi záleželo na tom, aby se všechno v jeho životě zdálo být perfektním?

Bylo to na Štědrý den. A ten byl před –

„Kolikátého je dneska?“ křikl na šéfa ochranky. Ten se na něj podíval jako na blázna.

„Je prvního července, pane Ferraro.“

Šest měsíců. Téměř nic si z toho půl roku nepamatoval, i když samozřejmě dál pracoval, kupoval nemovitosti a řídil svoji firmu, většinou z římské kanceláře. Prohrábl si rukou vlasy. Přichází snad už o rozum? Stává se z něj blázen?

„Nico. Prosím.“

To, že ho zahradníková vnučka oslovila křestním jménem, upoutalo jeho pozornost na nejvyšší míru. Nikovi se náhle začala vybavovat nějaká matná vzpomínka. Ale jaká, to přesně nevěděl. Vždyť zahradníkovu vnučku téměř neznal. Během posledních let ji samozřejmě občas vídal, když dědečkovi pomáhala pečovat o Nikovu střešní zahradu na Manhattanu. Několikrát ji pozdravil, nebo jí popřál k narozeninám, ale nic víc. Nic, co by vysvětlovalo, proč mu na jednu říká Nico.

Odtáhl ruku a překřížil paže na hrudi. „Proč jste sem vůbec přišla?“

Když jí muž z ochranky dával kolem ramen teplou deku, začala vzlykat. „Musím vám něco moc důležitého říct.“

„Poslouchám,“ řekl. „Mluvte.“

Zhluboka se nadechla. „Můj dědeček je na cestě sem a chce vás zastřelit.“

Nico se zamračil. „Váš dědeček? Ale proč?“ Nena-
padla ho jediná věc, na kterou by si starý zahradník
mohl chtít tak výrazným způsobem stěžovat. Pokud
si to dobře pamatoval, naposledy s ním mluvil před
Vánoci, když mu dával pokyny ohledně osvětlení
pergoly a stromů. „To je nějaký vtíp?“

„Proč bych měla o něčem takovém vtípkovat?“

V jejím pohledu se zračila hrůza. Ať to znělo sebe-
víc nesmyslně, svému prohlášení očividně naprosto
věřila. Takže to byla buď pravda, nebo je na tom psy-
chicky dost mizerně. Což jí však mohl těžko zazlívát,
když si on sám nepamatoval téměř nic z uplynulých
šesti měsíců. „A proč by mě váš dědeček chtěl zastře-
lit, slečno... ehm...?“

Sakra. Až teď mu došlo, že se prozradil, že nezná
její jméno. Zlostně se podíval na skotskou, jako by to
dával za vinu jí, a odložil sklenku na stolek.

Upřeně na něj pohlédla velkýma očima a výraz její
tváře se najednou úplně změnil. Pomalu řekla: „Vy
si na mě nepamatujete, vidíte? Ani na to, jak se jme-
nuji?“

Nemělo smysl, aby něco předstíral.

„Ne, slečno. Omlouvám se, ale opravdu ne. Aniž
bych tím snad chtěl nějak urazit vás či vašeho dědeč-
ka.“ Zasmušile se pousmál, ale pak zvážněl. „Tak jak
se tedy jmenujete?“

Moc často se někomu neomlouval.

Na ni to však neudělalo žádný dojem a v jejích sma-
ragdově zelených očích se objevil vyděšený výraz.

„Jmenuji se Honora Callahanová. Můj dědeček,
Patrick Burke, si myslí, že jste nás oba svým jedná-
ním zneuctil. A právě teď je na cestě sem se svojí sta-
rou loveckou puškou a chystá se vás provrtat kulkou.“

„A kvůli čemu přesně?“

Chvíli se na něj mlčky upřeně dívala a na jejím krásném obličejí se rozhostil zmatený výraz. Přešlápl na místě, její upřený pohled jej přiváděl do rozpaků.

„Jsem si jistá, že to moc dobře víte,“ řekla nakonec.

„Jak bych to asi tak mohl vědět?“

Přejela si jazykem suché rty a nervózně pohlédla na Franka Bauera, šéfa jeho ochranky, i na druhého bodyguarda. Oba předstírali, že je neposlouchají, že jde hovor mimo ně, ale když se Honora zmínila o dědečkově pušce, oba mimoděk položili ruce na svá pouzdra se zbraní.

„No dobře,“ řekla. „Tohle teď necháme stranou. A teď k věci. Až sem dědeček dorazí, bude mávat puškou a vykřikovat bláznivé výhrůžky. Vy ale řekněte svojí ochrance, aby si ho nevšímal. Nedovolte jim, aby mu ublížili.“

„Takže dáváte přednost tomu, aby mu nechali volnou ruku a mohl mne pohodlně zastřelit?“ opáčil jedovatě. „Burke je sice moc šikovný zahradník, ovšem moje ochota dbát na spokojenost zaměstnanců má přece jen své meze.“

„Nebojte. Hned jak sem dorazí, vyjdu ven a uklidním ho. Vy hlavně zůstaňte uvnitř. To je všechno.“

„To se mám schovávat v domě jako nějaký zbabělec?“

„Ježíši –“ Honora zlostně dupla malou nohou a Nikův pohled mimoděk upoutalo zhoupnutí jejích plných ňader. Dokonce viděl ... – Udělalo se mu sucho v ústech. Pod mokrou látkou byl jasně vidět obrys jejích tvrdých bradavek. „Prostě zůstaňte uvnitř a nevšímejte si ho. Ignorujte ho.“ Tón jejího hlasu se změnil. „To by pro vás mělo být snadné, už v tom máte velmi slušnou praxi.“

V jejích posledních slovech byla skryta pořádná dávka kritiky, Nico ji ale nechápal. Přinutil se zvednout pohled a řekl: „Pořád jste mi nevysvětlila, proč

by to Burke dělal. Vždyť jsem s ním už celé měsíce neprohodil ani slovíčko.“

Honoře se na popelavě bledé tváře rozlil ruměnc. Sklonila hlavu, významně pohlédla dolů na své vystouplé břicho a zamumlala: „Však víte proč.“

Nikovi na chvíli přestalo tlouct srdce, jako by už jeho tělo předem vědělo, co se ta dívka chystá říci, ačkoliv to jeho mozek kategoricky odmítal přijmout. „Ne!“

Honora si odměřeně odrkla a prudce namítla. „Ale ano, Nico. Jsem těhotná a otcem mého dítěte jste vy.“

Náhle oblohu rozsvítil blesk a vstupní halu zaplavilo bílé světlo, ve kterém Honora zahlédla Nikův mužný a pohledný obličej. Celé její tělo se roztrásl. Ne zimou, ale strachem.

Šest měsíců ji děsila představa, že znovu potká Nika Ferrara. Ale ani ve snu ji nenapadlo, že k tomu dojde za tak hrozných podmínek.

A nechápala, jak mohla být tolik let totálně zblázněná do dědečkova šéfa. A že jí ta mladická zamilovanost vydržela vlastně po celé dospívání, po všechna ta odpoledne, kdy po škole pomáhala dědečkovi na střešní zahradě, nebo dělala domácí úkoly na lavičce v zadním rohu terasy.

Nico Ferraro, úspěšný makléř, vlastně spíše magnát trhu s nemovitostmi, v ní vyvolával přímo posvátnou úctu. Pokaždé, když šel kolem, jej sledovala velkýma očima. Slušelo mu to jak v obleku, s krásnou ženou po boku, tak i v černé kožené bundě, když se jel projet na motorce. Jeho svět si ale Honora vůbec nedokázala představit. A nyní, když mu bylo třicet šest let, byl pro ni pořád tím nejkrásnějším mužem, jakého kdy viděla. Někým, jako byl James Bond. Honora si oproti němu připadala téměř neviditelná. Vždy po práci, když byl její dědeček hotov s láskyplnou péčí o každíčkou rostlinu a květinu na střešní

zahradě, spolu jeli metrem domů do Queensu, do jejich dvoupokojového bytu. Dědeček vychovával Honoru od jejích jedenácti let, kdy osiřela. Byl trpělivý, laskavý a zodpovědně se o ni staral, i když byl poněkud odměřený.

Opravdovou oddanost a lásku věnoval jen svým rostlinám, dokonce si s nimi i láskyplně polohlasem povídal. Ale přesto, že se necítila milovaná, si říkala, jaké má štěstí, že si ji dědeček vzal k sobě a dal jí domov. Pro Patricia Burkea, jejího dědečka, byla povinnost vždy na prvním místě. A čest byla v jejich rodině také velmi důležitá. To proto ji její matka pojmenovala Honora.

A kvůli tomu bylo ještě mnohem více šokující a bolestivé, když Honora musela přiznat staromódnímu dědečkovi, že čeká nemanželské dítě.

Přesto, že věděla, že na to dříve či později přijde sám, těhotenství schovávala pod volným oblečením co nejdéle a se vzrůstajícím zoufalstvím doufala, že Nico Ferraro buď odpoví na její zprávy nebo se vrátí do New Yorku. Neudělal však ani jedno z toho a jí začalo docházet, že s ní nechce mít nic společného. Zlomilo jí to srdce.

Pak přišlo léto a bylo pořád těžší najít nějakou dobrou výmluvu k nošení velkých a vytahaných mikin. Když do New Yorku dorazila první vlna červnových veder, bylo jí už kvůli těhotenství tak horko, že se přinutila nosit mikiny jen s největším sebezapřením. Jejich byt neměl klimatizaci a jak mohla, chodila nalahko. Dědeček ji jednoho dne nachytl, když stála před otevřenou lednicí, ztěžka se nadechovala a měla na sobě jen tričko a šortky. Jeho oči se okamžitě zaměřily na její břicho.

„No to snad není pravda,“ zalupal po dechu a poprvé za třináct let od pohřbu jejích rodičů se před ní rozplakal. Pak se jeho slzy změnilly na zlost. „Ukaž mi toho grázla, kterej ti to udělal!“

Honora nikomu nesvěřila, kdo je otcem dítěte, dokonce ani svým známým, i když se na ni snažili být všichni milí. Benny Rossini, italský Američan a Nikův šofér, se kterým se Honora občas potkala poblíž penthousu, se dokonce nabídl, že by se s ní oženil, což jí připadalo obzvláště laskavé. Ve skutečnosti ale až přespříliš laskavé. Poděkovala mu, ale dala mu najevo, že nechce zneužít jejich přátelství. Zhruba měsíc pak chodila kolem dědy po špičkách a málem i zadržovala dech. Doufala, že jeho vztek nějak časem vyšumí do ztracena, že ho to přejde.

Ale dnes, když dědovi pomáhala na střešní zahradě, hospodyně mezi řečí podotkla, že se Nico Ferraro po šesti měsících konečně vrátil do Ameriky. A jeho soukromé letadlo prý už přistálo v Hamptons, což je pouhé tři hodiny jízdy od New Yorku.

Po více než deseti letech práce u něj Patrick Burke věděl, jaký je jeho zaměstnavatel sukničkář. A stačil mu jediný pohled na Honořin vyděšený výraz, aby mu všechno došlo. Pustil z ruky lopatu a začal si pro sebe mumlat, že si musí domů skočit pro svoji starou pušku.

Honora se vyděla při představě, že až Nikova ochranka uvidí, jak její šedovlasý děda vztekle máchá puškou, že ho okamžitě a bez dlouhých cavyků zastřelí. Její jedinou nadějí proto bylo dorazit tam první a varovat Nika, aby se na chvíli někam schoval.

Honoře dalo obrovskou práci vymluvit dědovi jeho plán naskočit do vlaku s puškou přes rameno. „Alespoň nech Bennyho, aby tě tam odvezl,“ řekla zoufale. „Bude to rychlejší než vlakem.“

Když její dědeček neochotně souhlasil, seběhla rychle dolů a poprosila mladého šoféra, aby jí pomohl s jejím plánem.

Benny byl sice v šoku, když se dozvěděl, kdo je otcem jejího dítěte, ale rychle se vzpamatoval a souhlasil, že odveze jejího dědečka do Hamptons v Nikově

autě. A že náhodou cestou zabloudí, aby tam dorazil co nejpozději. A s nervózním smíchem dodal: „Ty se ale hlavně postarej o to, aby nás hned po příjezdu nezastřelili.“

Její cesta za Nikem však bohužel trvala mnohem déle, než očekávala. Půjčila si od Bennyho jeho staré auto, ale mělo poruchu asi tři míle od domu. Vyděsila se, že dorazí s křížkem po funuse, a tak zbytek cesty běžela. V šestém měsíci těhotenství, v šatech a sandálech, v bouřce a vichru.

Teď, po tom všem, Honora nervózně pohlédla na Nika a jeho ochranku. „Takže souhlasíte? Až dědeček dorazí, nebudete po něm střílet a necháte mě vyjít ven samotnou?“

Nico se k ní přiblížil. „To přece nemůžete myslet vážně?“

Pohlédla na něj, na muže, jehož kdysi považovala za nejlepšího ze všech mužů, ale který byl vlastně jen obyčejný playboy. „Už jsem vám to říkala, že to myslím víc než vážně. Dědeček už je na cestě, naštěstí to ale vzali oklikou –“

„Vysvětlete mi, jak bych asi tak mohl být otcem vašeho dítěte,“ přerušil ji, „když jsem se vás nikdy ani nedotkl.“

Honora otevřela ústa. Nikdy se jí ani nedotkl?

To už bylo moc i na ni. Takže Nico teď bude předstírat, že se s ní nikdy nemiloval a že si jejich společnou noc jen vymyslela... Jako by byla nějaká zlatokopka, která zjistila, že je s bůhvíkým těhotná, a teď to chce hodit na něj.

Poté co v únoru zjistila, že čeká dítě, se snažila zachovat správně a dát mu o tom vědět. Ale ignoroval všechny zprávy, které mu nechala v kanceláři v Římě i v jeho vile na pobřeží Amalfi. Smířila se tedy s tím, že bude dítě vychovávat sama. Když Nico odmítá převzít zodpovědnost, zařídí se podle toho. Už nebyla dítě a věděla, že se něco takového může stát.

Ovšem teď, když popírá jejich společnou noc, jí došlo, že Nico Ferraro sprostě zneužil její zamilovanosti, vzal si její panenství a pak už mu jen zbývalo udělat poslední krok, odhodit ji i dítě – své dítě – jako nějaké odpadky.

Tak tohle byla vážně poslední kapka.

Žilami jí začal kolovat vztek, proudil jí jako oheň od hlavy až k patám a spálil jí srdce na prach.

„Jak jen se opovažujete,“ řekla hlubokým, roztřeseným hlasem. Sevřela ruce v pěst. „Na rozdíl od vás jsem se zachovala čestně, oznámila jsem vám, že čekám vaše dítě, ale když jste nereagoval, nijak jsem vás s tím již neobtěžovala. A vy se ke mně budete chovat takhle? Budete tvrdit, že lžu?“

Nikovo se na tváři objevil zmatený výraz. „Kdybych se s vámi vyspal, tak bych si to snad pamatoval.“

Byl vysoký, měl široká ramena a působil nesmírně přitažlivě, a to přesto – nebo možná právě proto – že jeho tmavé vlasy byly rozčuchané. Jeho na míru šitá bílá košile a černé kalhoty byly pomačkané. Byl cítit skotskou, kůží a kouřem, mužně a nespoutaně. Vdechovala tu vůni a toužila po něm přes to, jak se k ní choval.

Nenáviděla se za to, ale jeho nenáviděla snad ještě víc. Už nikdy si nesmí dovolit po něm toužit. Nikdy!

„Takže vy si nepamatujete moje jméno ani naši společnou noc,“ řekla přidušeně. „Jak jen můžete být tak bezcitný?“

Přimhouřil oči a zeptal se: „A kdy tedy podle vás bylo moje dítě počato?“

„Přesně na Štědrý večer.“

Pohrdavě se usmál. „Na Štědrý –“ Pak se však jeho výraz rázem změnil. Zamračil se, jako by se snažil vzpomenout na polozapomenutý sen. Chvilí vypadal zmateně a nevěřičně, pak se ale nesouhlasně zeptal. „I kdybychom spolu na Štědrý večer strávili noc, o čemž pochybuji, tak jaká je jistota, že jsem otcem vašeho dítěte?“

Podívala se na něj plna němého vzteku. „Tím snad chcete naznačit, že jsem se ten samý týden ještě vyspala s nějakým jiným mužem?“

„Proč ne? Máme jednadvacáté století a vy jste dospělá a nezadaná žena...“

„Moc dobře víte, že jsem do vaší postele přišla jako panna!“ Věděla, že jeho ochranka s velkým zaujetím poslouchá, ale měla na něj takovou zlost, že jí na tom nezáleželo. Tváře jí hořely. „Co si to vůbec dovolujete, jak se opovažujete!“

Vtom bylo slyšet zvuk hluk motoru a téměř vzápětí se ozvalo prásknutí dveří od auta. Podívali se na sebe široce rozevřenýma očima a hned vzápětí bylo slyšet, jak se její dědeček snaží překřičet vichr i déšť. „Pojďte ven, Ferraro! Okamžitě pojdte ven, ať vás můžu střelit přímo mezi oči!“

Podívala se na bodyguardy, kteří už sahalí po zbraních. „Prosím, neublížujte mu. Půjdu ven a promluví s ním.“

Starší muž z ochranky se podíval na ni a pak na svého šéfa. Viděla, jak Nico Ferraro malinko přikývl, a o to víc ho nenáviděla. Byl to tak ponižující pocit, dlužit mu laskavost!

„Hlavně se postarejte o to, aby zůstal hezky venku,“ řekl šéf ochranky. „Jestli nebude střílet on po nás, nebudeme střílet ani my po něm.“

„Dobře, děkuji,“ řekla Honora, ale hrdlo se jí sevřelo úzkostí. Rozběhla se ke vstupním dveřím.

Pak se najednou zastavila a prudce se otočila k Nikovi.

„Dělám to, abych ochránila dědečka, ne vás,“ řekla. „Mně osobně by vůbec nevadilo, kdyby vás trefil.“

Otevřela dveře a vyběhla ven do tmavé bouře, do silného přívalového deště a běsnícího vichru, ženoucího se s hukotem od atlantického pobřeží.

DRUHÁ KAPITOLA

Mně osobně by vůbec nevadilo, kdyby vás trefil.

Nico šokovaně pozoroval, jak Honora mizí za vstupními dveřmi. Cítil na sobě zkoumavé pohledy mužů z ochranky, naštěstí se pak diskrétně otočili. V hrudi měl tísnivý a svíravý pocit.

Takže vy si nepamatujete moje jméno ani naši společnou noc. Jak jen můžete být tak bezcitný.

Z pohrdání, čišícího z jejich slov, cítil uvnitř svého nitra jakousi prázdnotu. Připomnělo mu to podobná slova Lany, když jí o Vánocích volal aby ukončil jejich zasnoubení.

Ty bezcitný ničemo! Nikdy jsi mě nemiloval, co?

Ne, odpověděl jí krátce. Promiň, Lano.

Ráno, předtím, než na něj Lana křičela do telefonu, byl probuzen zprávou o úmrtí svého otce. I když si ho otec za celý život nikdy ani nevšiml, Nico cítil tak velký šok, jako by ho někdo hodil do ledové vody. Kníže Arnaldo Caracciola prý v Římě náhle skonal v důsledku srdečního záchvatu, a to těsně předtím, než měl odletět do Hamptons prosit Nika o slitování.

Jaký by mělo smysl být zasnoubený s filmovou hvězdou, když už to nemohl před tím starým mizerou vystavit na odív?

Po telefonátu s Lanou se Nico pokusil jít do kanceláře jako by se nic nestalo, ale přistihl se, že na všechny křičí a pár nejlepších zaměstnanců dokonce z hodiny na hodinu propustil. „Je Štědrý večer, Nico.